Мов жертва щирості — життя,
мов молодечих крил
пружнавий тріск, як небуттям
укрився суходіл.
Ти ще на кінчику пера
возносишся увись.
а вже пора? Давно пора.
Спадаючи, молись.
Як жертва щирості, як кат
оговтаних бажань,
переминай за гранню грань,
чекаючи розплат —
за те, що марнував свій вік,
надміру неба праг,
що був людині чоловік,
і друг, і брат, і враг.
І я найперше помолюсь
І вдруге помолюсь
І втретє помолюсь.
І в смерть
з землею поріднюсь.